

nu de veerman komt

– voor Luc en Pauline –

de veerboot ligt al aan de steiger
en jij wordt weldra ingeladen,
jonge moeder, beproefde vrouw,
getooid met bloemen ook al
ziet geen oog een krans

het leven is een buitenkans,
schreef een wijze dichter:
we geloofden in de mogelijkheid
ons binnenste buiten te keren
kwetsbaar door het minstens
stofje in de kamerlucht

want liefhebben is naakter zijn
dan een huid zich kan vertonen,
is samen huilen, soms met tranen
van plezier – we konden
alleen herhalen hoe graag we wilden
dat je bleef en de veerman
in huis onthalen als een gast
die vriendelijk kwam souperen
en na de wijn verdwijnen zou

zonder lading, zonder kransen
in gedachten, alleen de rustige
slag van roeispanten in het water
en riet zou ruisen van een klein
en onbestemd verdrietje dat vredig
maakt, een zoete droefheid
om veilig mee te slapen

Staf De Wilde